

عنوان مقاله:

علل و آثار کاهش حیا و افزایش بی حیایی و راه کارهای برون رفت از این وضعیت

محل انتشار:

دانشنامه علوم قرآن و حدیث، دوره 3، شماره 6 (سال: 1395)

تعداد صفحات اصل مقاله: 42

نویسنده:

سیدعلیرضا قاسمی شهری - دانشجوی کارشناسی ارشد تفسیر قرآن دانشگاه علوم و معارف قرآن مشهد

خلاصه مقاله:

بعضی از آموزه های دینی علی رغم بنیادی بودن و اهمیت خاص در سلسله ی معارف اسلامی. متأسفانه کم تر به چشم آمده و مورد تجزیه و تحلیل قرار می گیرند. شاید بتوان مقوله ی «حیا» را مهم ترین از این نوع آموزه هایی دانست که مورد کم مهری اندیشمندان و صاحب نظران اسلامی قرار گرفته است؛ به خصوص در این دوران که به حق عنوان «دوران بی حیایی» را بر آن می توان نهاد. در این مقاله سعی بر آن شده است تا علاوه بر ارائه ی تعریف جدیدی از «حیا». جایگاه والای آن در آیات و روایات بررسی گردد. در ادامه به کالبدشکافی پیکره ی «حیا» پرداخته می شود تا از رهگذر آن دقیق تر و عمیق تر بتوان به اثرات و تاثیرات آن بر رفتار متقابل فرد و جامعه پرداخت. از دیگر سو فقدان حیا که در اصطلاح «وقاحت» نامیده می شود. در نزد فرد و جامعه مضرات جبران ناپذیری دارد که مطمح نظر نگارنده بوده است. با شناخت کامل از جایگاه رفیع «حیاء» و پی بردن به اینکه فقدان و کمبود صفت محوری فوق در افراد جامعه چه آسیب های اساسی بر پیکره ی جامعه دینی در نهادهای مختلف آن وارد می سازد حساسیت و به تبع آن تلاش در جهت ارتقاء سطح حیامندی در ابعاد فوق الذکر ایحاد می شود؛ و این تلاش در قالب های پژوهشی و آموزشی تجلی می یابد. تحقیقات نظری و کاربردی پژوهشگران متعهد در کنار آموزش های عمومی و خصوصی توسط مجریان متخصص و متدین، فضای جامعه را سرشار از حیا و شرم حضور در محضر حق تعالی خواهد نمود.

کلمات کلیدی:

حیا، وقاحت، مدیریت نفس، نظم دهی، پژوهش، آموزش، بازدارندگی، وادارندگی

لینک ثابت مقاله در پایگاه سیویلیکا:

<https://civilica.com/doc/1502329>

